

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Václava L-a do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 28. července 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199 písm. d) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Bezdůvodnou jest zmateční stížnost, pokud uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 10, dle obsahu vývodů vlastně čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Stížnost míní, že ku spáchání zločinu dle § 199 d) tr. zák. se vyžaduje, by pachatel skutečně listinu aspoň psal neb falešná razítka na ni opatřil, že proto zjištěná činnost stěžovatelova, záležející pouze v nadiktování obsahu listiny, nemůže pro svou nepatrnost opodstatnit skutkovou podstatu zmíněného zločinu. Leč rozsudek zjišťuje dále, že všichni obžalovaní jednali při celé podvodné činnosti ve srozumění, navzájem se podporující, čímž výslovně zjišťuje spolupachatelství stěžovatelovo se spoluobžalovaným Bedřichem L-em při padělání listiny ve smyslu vědomého, týmž zlým úmyslem neseného a proniknutého spolupůsobení při témže podvodném jednání. Při spolupachatelství nesejde pak na tom, jakou byla individuální činnost toho kterého spolupachatele, totiž jakým činěním spolupachatelé spolupůsobili a dělili se co do výkonů při provádění trestného skutku a sahala-li individuální spolupráce jednoho z nich dále než činnost druhého. Dlužnoť pokládati trestný skutek spolupachatelů za čin jednotný a nedílný a každého z nich za pachatele celého skutku, součinností všech spáchaného. Ručí proto také spolupachatelé jeden za všechny a všichni za jednoho, poněvadž výsledek je s činností každého jednotlivého z nich v příčinné souvislosti a přičítá se proto jednomu spolupachateli činnost druhého tak, jakoby ji on sám byl předsevzal. S hlediska hořejších úvah stačí k založení trestní zodpovědnosti stěžovatelovy úplně to, co při porizování padělané listiny podnikl, totiž že nesprávný obsah listiny nadiktoval, zvláště když obsah tento tvořil podstatnou složku podvodného skutku a když hledíc k povaze spolupachatelství padá stěžovateli na vrub nejen ono nadiktování, nýbrž i napsání listiny a opatření ji falešnými razítky, byť i to fakticky provedl jen spolupachatel Bedřich L. Jen tenkrát, kdyby tu nebylo vědomého spolupůsobení, mohla by se činnost každé z jednajících osob posuzovati zvláště a samostatně. Poněvadž tedy dle zjištění rozsudku měl obžalovaný činnou účast při padělání závadné listiny a poněvadž dle dalšího zjištění dobře věděl, že Antonín J. použije padělané listiny k oklamání spoluobčanů, by na nich vylákal podpory jako pohořelý a ježto listiny té bylo také skutečně použito a stěžovatel dal si z vylákaných příspěvků vyplatiti J-em 40 K, byl stěžovatel uznán právem vinným ve smyslu obžaloby a nemá oprávněného důvodu ku stížnosti.

Čís. 928.

S hlediska § 201 písm. a) tr. zák. jest lhotejno, zda potlačená listina vykazovala větší či menší stupeň průvodnosti a zda byla jinými průvody nahraditelná.

(Rozh. ze dne 23. září 1922, Kr I 1008/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 3. září 1921, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin podvodu podle §§ 197, 200, 201 a 203 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, jež odporuje sprostujícímu rozsudku s hlediska zmatku § 281 čís. 9 a) tr. ř., jest v podstatě odůvodněna. Po stránce subjektivní stačí s hlediska § 201 a) tr. zák. úmysl pachatelův, padělati nebo potlačiti prostředek průvodní. Soud nalézací vzal ohledně obžalovaného za prokázáno, že tento, spáliv, tedy potlačiv listinu, ve výroku rozsudkovém blíže označenou, jež mu nepatřila, učinil tak v úmyslu, by Alfreda B-a zbavil prostředku průvodního. Tím vzal soud za zjištěno vše to, co zákon požaduje ke skutkové podstatě podvodu alespoň jako přestupku dle § 461 tr. zák. a měl proto obžalovaného, nemohl-li zjistiť škodu 200 K převyšující, alespoň tímto přestupkem uznati vinným, ježto úvahy, jež přiměly soud nalézací k tomu, by obžalovaného z obžaloby úplně sprostil, nemohou při správném právním posouzení věci obstáti. Okolnost, že listina sepsána byla v řeči, obžalovanému nesrozumitelné, a bez přibrání svědků, mohla snad průvodní moc této listiny seslabiti, nezbavila ji však vlastnosti listiny ve smyslu § 201 lit. a) tr. zák., právě tak jako neučinil toho poukaz soudu, že jako průvodní prostředek mohla býti jinými průvody, na př. přísežným výsledkem stran, nahrazena. Vynikající význam listiny vůbec jako průvodního prostředku vyplývá již z toho, že civilní soudní řád uvádí průvodní prostředek ten na prvním místě mezi průvodními prostředky. Proto nelze uznati správným tvrzení rozsudku, že vzhledem k nedostatkům a k nahraditelnosti tohoto průvodního prostředku zničením listiny žádná škoda nevznikla a ani vzniknouti nemohla, to tím méně, ježto při zásadě volného hodnocení důkazů v konkrétním sporu nelze vůbec cenu jednotlivého průvodního prostředku všeobecně předem oceniti. Dotyčný výrok důvodů spočívá zřejmě na nesprávném právním názoru, že škoda ve smyslu § 197 tr. zák. musí býti nenahraditelná, čemuž však naprosto tak není. Jen tehda, kdyby použitý prostředek byl absolutně nezpůsobilým, by z něho škoda vzniknouti mohla, bylo by vyloučiti skutkovou podstatu podvodu, ne však i v konkrétním případě, kde rozsudek sám zjišťuje, že jednáním obžalovaného Alfred B. zbaven byl průvodního prostředku, v čemž sama sebou skutečná škoda jest obsažena. Než jelikož soud, vycházeje z právně nesprávného stanoviska, že vůbec žádná škoda ze skutku vzniknouti nemohla a nevznikla, se otázkou výše z a m ý š l e n é škody, která již sama o sobě dle § 200 tr. zák. postačuje, aby podvod kvalifikovala jako zločin, vůbec nezabýval, neshledává nejvyšší soud zjištěny ony skutkové okolnosti, jež by mu umožňovaly uznati ihned ve věci samé.

Čís. 929.

Pro trestnost křivého svědectví (§ 199 písm. a) tr. zák.) jest lhostejno, že trestný čin toho, v jehož prospěch bylo vydáno, byl amnestován.